

Список використаних джерел

1. Дзяди́кевич Ю. В. Економіка довкілля і природних ресурсів: монографія –Тернопіль: Астон, 2016. -392с.
2. Бро́щак І. С. Моніторинг ґрунтів, шляхи покращення родючості та екологічної безпеки земель Тернопільської області: монографія/ І. С. Бро́щак, Р. Б. Гевко, С. С. Никеруй, А. О. Вітровий та ін. – Тернопіль: Видавн.-поліграф. центр «Економічна думка», 2013. -160с.
3. Шевчук В.Я., Саталкін Ю.М., В.М.Навроцький. Екологічний аудит. - К.: Вища школа, 2000. – 343 с.
4. Лысенко Ю., Садеков А.//Экономика Украины, №5, 2004 год, стр. 33-40.
5. Брич В., Крамарчук С. Управління ризиками у туристичному бізнесі. Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка. Сер. Географія. 2010. № 2. С. 105-110.

Станіслав Гулей

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОЦІНКИ МАЙНА В УКРАЇНІ

В умовах активного реформування відносин власності потреба в послугах з оцінки майна, майнових прав закономірно зростає. Разом із цим, з'являються такі проблеми, як примусове відчуження майна за рішенням суду, проблеми земельної реформи, податкової застави, вирішення майнових суперечок тощо, об'єктивне вирішення яких багато в чому визначається об'єктивністю оцінки вартості.

На ринку власності активну участь у процесах оцінки беруть різні органи державної влади та місцевого самоврядування. Закономірно виникає необхідність створення єдиних основ оцінки майна, майнових прав та професійної оціночної діяльності в Україні. Влітку 2001 року вищий законодавчий орган приймає Закон України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», який набув чинності 7 вересня 2001 року, та Закон України «Про оцінку земель» від 11.12.2003 р. Цими законодавчими актами створено засади та розвинена професійна оціночна діяльність як велика, суспільно важлива ланка інфраструктури ринкової економіки України.

Необхідно зазначити, що питання ціни, вартості та оцінки майна регулюються також більш ніж 180 нормативно-правовими актами України, які постійно удосконалюються та доопрацьовуються [1, с. 193].

Закони регулюють правовідносини, які виникають у процесі проведення оцінки майна та майнових прав, що належать таким суб'єктам [2, с. 12]: юридичним і фізичним особам – резидентам України, як на території, так і за її межами; юридичним і фізичним особам – нерезидентам України на території України та за її межами, якщо договір щодо такого майна або майнових прав укладається відповідно до законодавства України.

Таким чином, в Україні законодавчо закріплені єдині вимоги до процедури проведення оцінки майна та майнових прав, незалежно від форми власності і місця їх знаходження. Водночас законодавчо не встановлюється обов'язковість оцінки майна і майнових прав (за винятком випадків, викладених у статті 7 Закон України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», насамперед пов'язаних з державним та комунальним майном і необхідністю захисту суспільних інтересів). Фактично Закон гарантує право будь-якої юридичної або фізичної особи на проведення оцінки належного йому майна або майнових прав та отримання її достовірного результату, тобто гарантує надання якісної консалтингової послуги та подальше використання результатів оцінки. Загалом законодавчо встановлені механізми, які регулюють процедуру оцінки та вимоги до професійної оціночної діяльності, спрямовані на захист прав осіб, які використовують результати оцінки.

Створені правові засади нового підходу до врегулювання професійної оціночної діяльності, залучення світового досвіду та вимог щодо гармонізації законодавства України із законодавством Європейського Союзу, зокрема Законом України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» передбачається:

– запровадити єдиний механізм сертифікації суб'єктів оціночної діяльності та набуття професійної кваліфікації оцінювачів, що унеможливить здійснення некваліфікованої оцінки, забезпечить дотримання міжнародних стандартів оцінки та повне виконання методичних засад її здійснення;

– об'єднати повноваження державного регулювання оціночної діяльності, що виконуються Фондом держмайна та Держкомземом з питань оцінки нерухомості, що дасть змогу ліквідувати міжвідомчі неузгодженості та запровадити єдині методичні підходи та стандарти у питаннях визначення вартості нерухомості на всіх ринках;

– запровадити обов'язковість державного контролю та контролю з боку саморегульованих організацій за достовірністю оцінки, що проводиться оцінювачами та суб'єктами оціночної діяльності, посиливши відповідальність саморегульованих організацій за якість роботи своїх членів аж до позбавлення статусу саморегульованої організації за невиконання вимог закону;

– враховуючи те, що держава знімає з себе частину регуляторних функцій та передає їх саморегульованим організаціям, обов'язковою умовою, визначеною у Законі про оцінку, встановити, що право працювати на ринку оцінки буде надаватися винятково оцінювачу-професіоналу, який є учасником однієї з саморегульованих організацій професійних оцінювачів;

– встановити вимоги щодо визнання статусу саморегульованої організації такі, які не обмежують їх кількість;

– визначити у новій редакції Закону про оцінку об'єктом регулювання - професійного оцінювача;

– передбачити в Законі про оцінку, що професійний оцінювач, який буде здійснювати практичну оціночну діяльність, зобов'язаний бути членом однієї із саморегульованих організацій оцінювачів. Ринку професійної оцінки регулюється державою, яка захищає права споживачів та гарантує належну якість оціночних послуг;

– вважати виключення оцінювача зі складу саморегульованої організації припиненням його доступу до ринку оцінки. Повторний доступ на цей ринок передбачити лише через певний проміжок часу. Суперечки з цього питання вирішувати в судовому порядку;

– посилити контроль за діяльністю саморегульованих організацій шляхом визначення періодичності планових перевірок, проведення регулятором комплексних перевірок саморегульованих організацій;

– розробити спільно механізм позбавлення прав саморегульованих організацій, суперечки з цього питання вирішувати в судовому порядку;

– встановити чіткі вимоги до переліку інформації, яка повинна подаватися саморегульованими організаціями стосовно своєї діяльності та діяльності своїх членів;

– удосконалити систему контролю за якістю звітів про оцінку та актів оцінки шляхом запровадження їх державної експертизи у разі, якщо приймається майнове рішення органами державної влади;

– запровадити повною мірою міжнародний досвід професійної підготовки та підвищення кваліфікації оцінювачів з обов'язковим залученням саморегульованих організацій оцінювачів, навчальних організацій за безпосереднім спрямуванням та контролем з боку Наглядової ради з питань оціночної діяльності.

Законодавство максимально сприяє оціночній діяльності в Україні, свідченням чому є постійне оновлення законодавчих актів.

Список використаних джерел

1. Величко Є. Особливості оцінки ринкової вартості майна підприємства для цілей страхування. Економічний аналіз. 2013. Випуск 12. Частина 2. С. 193-197.
2. Скрынько С. Оценка имущества и имущественных прав. Киев : ООО «УКЦ «Эксперт-Л», СПДЦудзинович, 2007. 746 с.
3. Брич В., Нагара М. Методологічні засади розвитку коучингу в Україні. Україна: аспекти праці. 2009. № 6. С. 18-23.
4. Брич В.Я., Корман М. М. Психологія управління: навч. посіб. К. : Кондор, 2013. 379 с.
5. Язлюк Б.О. Інноваційний менеджмент : навч. посіб. Тернопіль : Економічна думка, 2012. 194 с.
6. Язлюк, Б. О. До питання методики оцінки економічної ефективності реальних інвестиційних проектів. Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. 2006. № 12 (106). С. 214-219.
7. Yazlyuk B., Guley A., Brukhanskyi R., Shovkopliias H., Shvydka T. Basic principles of financial markets regulation and legal aspects of the legislative requirements. Investment Management and Financial Innovations. 2018. 15(1). 337-349.

Михайло Гуменний

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ СТРАТЕГІЄЮ ПІДПРИЄМСТВА

На сучасному етапі економічного розвитку все більше підприємств розуміють необхідність перспективного управління інвестиційною діяльністю. Таке управління спрямоване на передбачення напрямів і форм інвестиційної діяльності, її адаптації до загальних цілей розвитку підприємства та до динамічних умов зовнішнього інвестиційного середовища. Ефективним інструментом перспективного управління інвестиційною діяльністю підприємства в умовах суттєвих змін макроекономічних показників, системи ринкових процесів, кон'юнктури інвестиційного ринку виступає інвестиційна стратегія.

Інвестиційна стратегія – це стратегія поведінки фірми в області інвестиційної діяльності, яка знаходить свою подальшу конкретизацію в процесі розробки тактики управління шляхом формування інвестиційного портфелю та спрямована на розвиток підприємства з врахуванням перспективної спрямованості [4, с. 364].

Вибір і реалізація конкурентної стратегії тягне істотні інвестиції, а ефективна інвестиційна діяльність підприємства передбачає адаптацію загальної стратегії підприємства до постійно змінюваних умов зовнішнього середовища, що визначає необхідність підвищення рівня ефективності управління інвестиційною діяльністю.

У сучасних економічних умовах для багатьох підприємств стоїть проблема виживання, і тільки потім – як з найменшими втратами і найбільшими можливостями підійти до майбутнього розвитку, коли з'явиться можливість реалізувати накопичені конкурентні переваги. У центрі проблеми виживання стоїть вибір найбільш оптимальної інвестиційної стратегії, яка буде ефективним інструментом стратегічного управління. Без такої стратегії підприємство приречене на повільне вмирання в умовах жорсткої конкуренції на внутрішньому ринку з боку вітчизняних та іноземних виробників, а також крайньої нестачі інвестиційних коштів.

Як показує вітчизняна практика, позитивних результатів щодо подолання наслідків економічної кризи можна досягти за умови зміни політики збуту готової продукції, нових схем розрахунків з постачальниками сировини, матеріалів, комплектуючих виробів, вдосконалення фінансової політики. Важливу роль відіграє прийняття нових нетривіальних